

Vragen en antwoorden

over:

- *apathie en luiheid (1)*¹
- *angst voor mensen (2)*
- *loslaten van angst (3)*
- *trots en een goed gevoel (4)*
- *bang voor iets zijn en er naar verlangen (4)*
- *de kloof tussen psychologie en geestelijk werk (5)*
- *leukemie; ziekte en levenstaak; incarnatie (6)*
- *ontwikkeling op het pad en dromen (7)*
- *plotseling van koers veranderen (8)*
- *snakken naar fysiek contact (9)*
- *artsen die levens redden wanneer sterven een verderstrekkende opdracht is (10)*

24 mei 1968
lezing 163A

“Gegroet, dierbare vrienden. Goddelijke zegeningen en liefde stromen uit naar je meest innerlijke wezen en worden vanuit je meest innerlijke wezen geactiveerd, zodat deze zich in jou kunnen verspreiden, je door het kennen van de waarheid vrede kunnen geven. Deze avond is gewijd aan het beantwoorden van jullie vragen, aan persoonlijke problemen en aan het onderzoeken in het algemeen, wat het ook maar is wat jullie nodig hebben. Maar voordat ik dat ga doen, wil ik tegen jullie allen

---

¹ De nummers tussen () verwijzen naar de vraag waarin het betreffende onderwerp aan de orde komt

....n.v..... = niet verstaanbaar (Noot redactie)

zeggen dat iedereen die verbonden is met en volledig toegewijd is aan het pad van zelfverwerkelijking, van het realiseren van zijn oneindige potentieel, van zijn uiteindelijke kracht en mogelijkheden, iedereen die zich zo heeft verbonden, zal in toenemende mate de innerlijke werkelijkheid, de werkelijkheid van zijn innerlijke wezen voelen en ervaren. Zolang een mens niet in verbinding met zijn innerlijke werkelijkheid is, moet hij struikelen, moet hij verward en bij tijden wanhopig zijn. Dus laten wij, steeds weer opnieuw, onze krachten verzamelen en het initiatief nemen om onze aandacht naar binnen te richten. Doe dat niet alleen op het gebied waar het probleem speelt maar ook op datgene in jou dat zoveel groter en zoveel grootser is dan je bewuste beperkte verstand. En hoe goed dat verstand ook is, het is vergeleken met dit innerlijke wezen dat jij bent, altijd van heel beperkte omvang. De mens vergeet dit of ontkent het volledig. De mens is heel erg gewend om zichzelf als een hulpeloos wezen te beschouwen en hij vindt het om diverse redenen vaak ook fijn om zo over zichzelf te denken. Richt, nu jullie deze avond hier zijn, al je aandacht naar binnen, naar de gedachte om de grootheid in jezelf te realiseren en, teneinde dit mogelijk te maken, te kijken naar datgene in je wat jouw weg barricadeert. Welnu, ik hoop dat de antwoorden op al deze individuele vragen een hulp voor ieder van jullie zal zijn.
Wie wil nu de eerste vraag stellen?"

Apathie en luiheid

VRAAG (1): Mijn vraag heeft met mijn apathie, mijn luiheid te maken. Het probleem is dat ik er ongeduldig van word en ik heb het punt bereikt, waarop ik niet eens kan denken over het maken van een plan om hieruit te raken, omdat ik er zeker van ben dat ik me niet aan mijn eigen plan zal houden. Ik bevind me in een beroerde situatie waarin ik werkelijk niet weet wat ik zal doen. Ik zou graag een persoonlijk antwoord van U willen krijgen.

" Ja. Het antwoord zal tweevoudig zijn. In de eerste plaats zou ik willen dat je begrijpt dat hier weer sprake is van een van die onevenwichtigheden die ik ook in andere kwesties heb besproken. Dat is dat luiheid, apathie een vervorming is van de aanbevelenswaardige en o zo noodzakelijke houding om jezelf, als het ware van binnenuit te laten leven, om niet overactief te zijn met het beperkte denken en de uiterlijke wil, maar jezelf aan de levensstroom, zoals die van binnenuit komt, over te geven. Ook jouw ongeduld is een vervorming van een

betekenisvolle activiteit, namelijk het initiatief in eigen hand nemen en het jezelf realiseren dat je alle kracht, alle groeimogelijkheden hebt die nodig zijn om je te ontwikkelen, en daarom de activiteit die je daarvoor nodig hebt. Welnu, het begrijpen van deze onevenwichtigheid op zichzelf zal niet voldoende zijn maar het zal je een wat helderder begrip geven, want elke keer als iemand zich in zo'n conflict bevindt zoals jij juist beschreef, versterkt de ene onevenwichtigheid de andere. Met andere woorden, hoe meer de apathie groeit, hoe extremer een verkeerde soort activiteit wordt. En hoe meer een verkeerde soort activiteit zoals ongeduld en jezelf onder druk zetten groeit, des te meer zullen de energieën uitgeput raken en des te groter zal daarom de luiheid zijn.

Welnu, het tweede deel van mijn antwoord is dat er natuurlijk iets in jou is, wat je tegenhoudt om je werkelijk in het leven te begeven, om open te gaan naar het leven. Er bestaat in jou een uitgesproken angst die hiermee is verbonden en deze angst moet bewust gemaakt worden, wil je in staat zijn deze kracht die jou gevangen houdt te overwinnen. Welnu, ik kan je wat deze angst betreft een paar tips geven, dit zal voor 't moment iets van een weerklank bij je vinden en daardoor mogelijk helpen om een bepaalde hoeveelheid innerlijke kracht in jou op te wekken. Maar dat is niet genoeg. Dit kan en mag je alleen opvatten als een aanmoediging om je werkelijk met deze angst te verbinden. Je kunt zoiets op verschillende manieren zeggen. Misschien zal ik het op de volgende manier zeggen. Het verruimen, expansie lijkt op gevaar. Het lijkt op jezelf verliezen in iets dat groter is dan jij bent, en dat is natuurlijk op een bepaalde manier ook waar. Alleen er is geen gevaar aan verbonden. Wanneer een mens zich van zijn Ware wezen bewust wordt en hij zichzelf in deze staat bevindt die wij hier zelfrealisatie noemen, de realisatie van dit Ware zelf, voelt het alsof hij de hele wereld is en de hele wereld hem is en het leven hem van binnenuit draagt. Welnu, dit is natuurlijk een staat van zijn die veel verder reikt dan jij je op dit moment kunt realiseren. Maar het lijkt alsof iets in jou de weg blokkeert, niet alleen in jou, maar ik zou willen zeggen op de een of andere manier in alle mensen – iets blokkeert de weg naar de verlossing uit deze gevangenis van de beperktheid van het ego. Als je deze angst kunt voelen en je van binnen naar jezelf kunt luisteren en je kunt zien hoe en op welke manieren deze angst naar buiten komt, dan zul je zien dat er verschillende gebieden zijn waarin je dit mogelijk al voelt – dit jezelf laten stromen en zijn en je laten leven door een kracht binnenin je - door jezelf over te geven aan iets wat diep van binnenuit komt, wat jij blokkeert. Het is bijna alsof je zegt: 'Het is te goed om

waar te zijn en te vertrouwen. Dan verlies ik mijn eigenheid'. Natuurlijk is dat niet waar, want de eigenheid is niet te vinden in het kleine zelf. De eigenheid is te vinden in dat grotere zelf, dat jou van binnenuit doet leven. Welnu, betekent dit antwoord iets voor jou?"

Het bracht zeker iets naar boven Ik voelde op een moment dat ik mezelf verloor in gevoelens. Toen verbond ik me met iets anders. ik kan het me nu niet herinneren. Maar het is zinnig. Dank u.

“Wel ik zou nog een laatste woord hierover willen zeggen. Een systematische aanpak hiervan zal nu misschien makkelijker worden. Met systematisch bedoel ik dat als je dit pad systematisch, stap voor stap, volgt, je kunt leren om je te laten gaan, iets van binnen in je te gaan vertrouwen en misschien, om te leren dat zelfs als de eerste dingen die naar buiten komen allesbehalve vertrouwenswaardig lijken – en die moeten onvermijdelijk naar buiten komen, – dat ook die geen macht over jou hebben. Dat hoef ik hier niet nog eens te zeggen. Deze diverse aspecten zijn een onderdeel van je persoonlijke innerlijke werk. En ik zeg opnieuw, het zou van groot belang voor jou kunnen zijn om wellicht in het komende jaar daarnaast een vorm van groepswork te overwegen.”

Angst voor mensen

VRAAG (2): Ik ben me er in toenemende mate bewust van geworden hoe bang ik voor mensen ben. Dit valt me in het bijzonder op wanneer ik op straat loop en mensen me voorbij lopen en dan plotseling iets naar iemand anders in mijn buurt roepen. Ik voel dan direct een dreiging. Ik weet nog de ontelbare keren dat ik bang was, zelfs bang voor kinderen die mijn kant op kwamen of voor me langs liepen of zoiets. Ik voel dan heel precies een fysieke angst voor mensen en het heeft als effect dat ik mezelf wil beschermen. Op een of andere manier zie ik dan ook hoe absurd dit is. Zou u hier iets over willen zeggen?

“Ja, ik zou hier nogmaals iets willen zeggen wat ik al eerder tegen je heb gezegd, maar nu misschien op een andere manier, om je te laten zien hoe belangrijk dit voor je is. Om te beginnen, hoe belangrijk het is dat je je dit realiseert, dat je je er zo scherp van bewust bent, dat je zover bent gekomen dat je erover kunt praten, het kunt aanwijzen, het

kunt zeggen en dat je je zelfs misschien begint te realiseren dat deze ideeën niet werkelijk, niet in overeenstemming met de werkelijkheid zijn. Dat is een heel belangrijke stap in je ontwikkeling.

Nu moet ik herhalen wat ik al eerder, de vorige keer, zei en dat hiermee in verband brengen. Zie je, zolang je angst voor je eigen goede gevoelens in jezelf hebt, moet je .....laten we het zo eenvoudig mogelijk zeggen, zijn het slechte gevoelens. Je moet gevoelens van boosheid, woede en woedeaanvallen naar andere mensen toe hebben, want de energie van emoties of gevoelens moeten veranderen in negatieve energie als de positieve energie wordt belemmerd. Dus als je je goede gevoelens ontkent, veranderen ze in negatieve. Je eigen negatieve gevoelens scheppen deze vicieuze cirkel, want het is onmogelijk om niet te geloven dat anderen hetzelfde voelen als jij voelt. En wat je echt in de dreiging van anderen ervaart, waarvan je aanneemt dat het van hen naar jou toekomt, is wat er in jou aanwezig is. Alleen als je nu in de volgende fase van je innerlijke werk voort kunt gaan met jezelf het vermogen te geven om goede gevoelens in je lichaam, in je psyche te verdragen, alleen dan zul je ophouden met bang voor andere mensen te zijn en hen als een voortdurend gevaar te zien. Hier gaat het om en je dient je aandacht op dit feit te richten, en je dient je net zo bewust te worden van je angst voor je goede gevoelens als je je nu bewust bent van je angst voor andere mensen als een potentieel gevaar voor jou.

Nu ben je je deze angst voor je goede gevoelens nog niet bewust. Evenzo was je je er nog niet zo lang geleden helemaal niet van bewust dat je op een irrationele manier bang voor andere mensen was. Je was je van enkele heel onplezierige gevoelens bewust, maar je kon er nog niet op die manier de vinger op leggen. Je was, zoals je heel goed weet, niet in staat om het op die manier te verwoorden en zelfs te beseffen dat dit een volslagen ongerechtvaardigde aanname van jou kant zou kunnen zijn. Evenzo besef je nu nog niet echt – niet persoonlijk en gevoelsmatig – je angst voor je goede gevoelens. En als je je er wel eenmaal bewust van bent, van de angst voor andere mensen, en die op het bovengenoemde terug kunt voeren, dan kun je verder gaan en je lichaam systematisch, geleidelijk en stap voor stap als het ware leren om de goede gevoelens toe te laten. In de mate dat je dat lukt, zal je houding ten opzichte van andere mensen veranderen. In die mate zul je ophouden bang voor hen te zijn. Dat kan ik je beloven. Begrijp je dat?

Loslaten van angst

VRAAG (3): Ja, ik geloof dat ik vanavond iets daarvan waarnam toen ik met A. aan het praten was. Ik voelde me erg angstig en ik voelde toen mijn benen om een of andere reden trillen. Ik dacht dat er een soort gevecht binnen in mij aan de gang was, in termen van gevoelens die ik kan hebben. En ik voelde me beklemd.

“Ja. Precies. Zie je, ik moet keer op keer op keer zeggen wat ik zo dikwijls tegen al mijn vrienden zeg, en waarop ik niet genoeg de nadruk kan leggen, omdat de mens het steeds vergeet. Hij vergeet het zelfs als hij het geweten heeft en het voor hem meer is dan een theorie maar een werkelijkheid en een gevoel. Dat is dat er niets schadelijker is dan bang zijn voor wat er in je leeft, ongeacht of dat wat in je is nu goed of slecht is, als je deze woorden kunt gebruiken wat dikwijls vrij willekeurig gebeurt. Bang zijn voor het beste in je en bang zijn voor het ergste in je is even dom. Want alleen door bang voor jezelf te zijn, ontstaan omstandigheden die in de eerste plaats gegarandeerd angst veroorzaken. Dus vrienden, wees alsjeblieft niet bang voor datgene wat in je leeft. Wees nooit bang voor wat er in je leeft, wat je voelt, wat je stiekem gelooft, wat je aanneemt, wat je concludeert, wat je denkt, hoe je reageert. Alles wat in je leeft is kostbaar, zelfs als het, om te beginnen, op het bovenste niveau van je onbewuste destructief is. Als je ernaar kijkt en er op een verstandige manier mee omgaat, kun je zien dat het in een prachtige kracht verandert die de poorten naar het oneindige dat nooit buiten je is, opent. Het is altijd binnenin je. Vat deze woorden niet lichtvaardig op, vat ze niet op als een stereotype of een oppervlakkige religieuze manier van zeggen. Het oneindige – het hier en nu – is iets buitengewoon praktisch, een voortdurende mogelijkheid voor verruiming, iedere dag weer. Het is een mogelijkheid om je te realiseren wat de ware aard van het leven is in precies dezelfde mate als je je realiseert wat je eigen ware aard op dit ogenblik is, goed of slecht.

Dus bang zijn voor jezelf belemmert je in ieder mogelijk opzicht. Oefen steeds weer de innerlijke houding: 'ik zal niet bang zijn, ik zal naar boven laten komen wat er in mij aanwezig is, ik zal kalm en rustig worden om er te laten zijn wat er in mij aanwezig is.' Als je deze houding steeds weer oefent, moet er iets gebeuren, moet er binnenin je iets nieuws gaan gebeuren. Dus neem dit gevoel dat je hiervoor

beschreef met je mee en zeg tegen jezelf: 'Er is niets om bang voor te zijn. Wat het ook is waardoor ik me bedreigd voel, ik zal ernaar kijken. Ik zal het me laten gebeuren. En als ik de gevolgen ervan niet fijn vind, zal het zich alleen op een natuurlijke wijze ontwikkelen als ik de moed heb om mezelf te laten voelen wat ik sowieso al voel. Door als het ware hiervan weg te kijken, gaat het gevoel niet weg. Het manifesteert zich alleen maar, zoals je weet, op heel onplezierige manieren. Alles wat je beschrijft, alle eenzaamheid en je ongelukkig voelen en je angst zijn er een gevolg van.'

Trots en een goed gevoel

VRAAG (4): Ik heb iets soortgelijks maar niet met angsten – trots bij het werken met het medium. Ik heb een droom gehad die mij liet zien dat het nog steeds ging om mijn trots tegenover gevoelens. Kunt u me helpen, en ook zeggen of er een verband met mijn spasme in mijn nek bestaat. "Ja." Dat is er?

"Ja. Om te beginnen, je trots tegenover je goede gevoel is het gevolg van het geloof – bijna bewust, denk ik – dat een goed gevoel iets is om je voor te schamen, dat het vernederend is. Dit is helemaal niet onbewust, mijn beste. Als je er een beetje nauwkeuriger naar kijkt, je aandacht eens op bepaalde reacties van jezelf richt, zul je zien dat dit het geval is. Dit is je hele leven al zo geweest. Je hele leven heb je geloofd dat het iets is om je voor te schamen, dat het je kleiner maakt dan je bent enzovoort. Natuurlijk leven hieronder andere angsten en andere dreigingen, waar ik nu niet op in wil gaan, want dat zou voortijdig zijn. Dit kun je nu voelen - deze verkeerde conclusies kun je voelen. Dus concentreer je daarop.

Wat betreft je nek en ook over andere delen van je lichaam zou ik het volgende willen zeggen, en dat is echt vrij logisch. Als iemand de natuur zijn gang laat gaan in plaats van zichzelf consequent te beklemmen, dan zouden alle gevoelens die hij heeft door hem heen stromen en zou hij in een ontspannen toestand verkeren. Het lichaam zou in voortdurende beweging zijn en soepel zijn. Het zou vrij en veerkrachtig zijn. Maar door jezelf voortdurend klem te zetten, door je gevoelens te manipuleren, ze te modelleren – als ik dat woord mag gebruiken – ze te verharderen, hoe kun je dan voorkomen dat ook alle mogelijke delen van je lichaam verharderen? Dat is onvermijdelijk. Dit gaat altijd samen. Door zelf terughoudend te zijn, door jezelf in dit harnas te plaatsen wat je belet om allerlei soorten gevoelens te hebben, doe je dit jezelf aan. Je

legt je dit jezelf op. Het is de prijs die je betaalt door te geloven dat de bescherming van de beperkte geest – met de zeer onvoldoende kennis van het leven – betrouwbaarder is dan je diepste wezen.

Nu is het waar dat je diepste wezen ontoegankelijk blijft zolang je niet de moed hebt om de negatieve gevoelens in je blikveld, in je gezichtsveld te laten komen om het zo maar te zeggen. Als je deze gevoelens naar buiten laat komen, ze toelaat en ze hanteert, dan moet de wezenlijke aard van wie je werkelijk bent zich ontvouwen. Deze wezenlijke aard vraagt niet van je dat je de stromingen van je gevoelens op een intellectuele manier manipuleert. Helemaal niet. Zij heeft haar eigen hogere wijsheid waarop je kunt vertrouwen. En dit is waar je in dit opzicht bent. Begrijp je dat?

Ja, ik begrijp het. Ik heb daar zo lang mee geworsteld en ik ben daar nog steeds.

“Je hebt grote vooruitgang geboekt, beste vriend, want anders zou je dit punt niet hebben kunnen bereiken, zoals je heel goed weet. Want je blik was zo vernauwd, je gewaar zijn van jezelf was zo somber. Het is heel goed dat je bij dit specifieke kruispunt bent gekomen waar je voor wat deze vraag betreft met jezelf in het reine kunt komen. Wil je trouw zijn aan jezelf? Wat betekent trouw zijn aan de gevoelens zoals zij zich onverwachts, niet gemanipuleerd, niet voorzien, niet verloochend en niet onderdrukt aandienen. Wees trouw aan jezelf. In het andere geval kan het niet anders of je begeeft je in een pijnlijke conflictsituatie.

Ik zou hier nog eens aan willen toevoegen wat ik al heel dikwijls heb gezegd en wat zo vaak wordt vergeten. Er bestaan twee heel belangrijke, fundamentele angsten die maken dat de mens zijn gevoelens niet naar boven wil laten komen. De ene is de misvatting dat hij door het erkennen van deze gevoelens wordt gedwongen te handelen. De andere is dat hij door ze naar de oppervlakte te laten komen de zeggenschap over zichzelf kwijtraakt. Feitelijk is dit bijna hetzelfde. Maar er bestaat een klein, subtiel verschil in het benaderen van deze twee aspecten. Beide angsten zijn ongegrond. Je hoeft jezelf niet te verliezen, je kunt jezelf niet verliezen als je naar de waarheid wilt kijken en je eigen oordeelsvermogen wilt gebruiken door in alle eerlijkheid naar jezelf te kijken. Dan kun je bepalen en kiezen op welke manier je wilt handelen naar aanleiding van wat je over jezelf hebt ontdekt. Je wordt niet gedwongen tot wat voor actie dan ook, maar wanneer je je innerlijke

wezen en je gevoelens aan banden legt, word je gedwongen om dingen te doen waar je geen controle meer over hebt. Dan komt het er op een indirecte manier uit en zonder dat je het in de gaten hebt. Je weet niet waarom je bepaalde dingen doet, zelfs als je niet wenst te erkennen dat je ze doet. Bijvoorbeeld, apathie in de eerste vraag die me vanavond werd gesteld is zo iets. Het is een gevolg van..... je verliest uiteindelijk de kracht om te handelen omdat je de kracht om te handelen hebt verspeeld. In een vrije geest van 'wat er in me leeft, ik laat het er zijn, dan kan ik kiezen waartoe ik wil besluiten en wat ik ga doen. Ik kan zelfs kiezen waar ik in geloof, maar ik kan niet zo vrij kiezen wanneer ik mezelf het besef van wat ik voel en denk, ontzeg'."

Ik kan dit zelfs op een wat onnozele manier zeggen. Het lijkt alsof ik mij heel erg van mijn gevoelens bewust was en ik geloof dat ik op een bepaalde manier met ze verbonden ben, als ik zo vrij mag zijn. En waarom gebeurt er dan niet iets moois?

“Ik zou in de eerste plaats willen zeggen dat je gelijk hebt dat er heel beslist een vooruitgang in je is, in de zin dat je je gevoelens meer bewust bent. Dat is buiten kijf. Je bent je alleen nog niet van bepaalde andere gevoelens bewust. Bijvoorbeeld, je angst voor het gebeuren van fijne dingen is nu nog net zo groot als je wens dat ze gebeuren. Dat veroorzaakt in jou een soort kortsluiting. Het ene doet het andere teniet. Dat is een antwoord en om hier verder mee te gaan zou ik je willen voorstellen op indirecte manieren zicht proberen te krijgen op waar en op welke manier deze angst nog steeds in jou bestaat, dat je voor jezelf erkent dat je deze angst hebt en dat je het tegen jezelf zegt. Je angst zal er niet groter door worden zoals zo vaak wordt gevreesd. Ik bedoel de mens is in dit opzicht zo kortzichtig: hij denkt dat, zodra hij iets erkent, hij niets meer heeft in te brengen, dat het groter wordt. De mens denkt ook dat als hij zich ervan afwendt en zo'n angst bijvoorbeeld niet erkent, de angst dan beperkt is, eenvoudigweg omdat hij hem dan niet kent. Dat is een heel, heel kortzichtige, kinderlijke manier van omgaan met jezelf. Hoe meer je de angst erkent, kunt benoemen en je er bewust van bent – en ook beseft dat het niet het enige gevoel is dat je hebt – des te meer kun je het feit accepteren dat je tegelijkertijd bang bent en het verlangen hebt. Je bent dan ook meer in waarheid met jezelf. Want je bestaat niet uit één stuk. Nu kun je hieraan lippendienst bewijzen omdat je deze woorden hebt gehoord en hebt gelezen, maar om voor jezelf te accepteren dat je misschien tegelijkertijd twee tegenovergestelde dingen

wilt, is een heel belangrijke stap in iemands ontwikkeling. Het is een geweldig belangrijke gebeurtenis wanneer iemand kan zeggen: 'Ja, ik wil het en ik ben er bang voor'. Alleen al door dit te zeggen ontkracht je tot op zekere hoogte de negatieve kracht. En dan pas kun je ook verder gaan en kijken naar de reden waarom je bang bent voor wat je zo graag wilt. Dit is één antwoord dat ik wil geven.

Het andere dat ik wil zeggen is het volgende: er is hier misschien sprake van een wat kinderlijke benadering van oorzaak en gevolg. Je weet dat je een aantal jaren met bepaalde innerlijke houdingen hebt geleefd. Deze houdingen hebben bepaalde sporen, misschien bepaalde groeven in je zielssubstantie achtergelaten. Zij gaan nog een tijdje hun gang. Alleen omdat je bent begonnen sommige houdingen te herkennen en je je van sommige gevoelens bewust bent geworden, wil dat nog niet zeggen dat deze groeven onmiddellijk worden uitgewist. Ook hier wordt van je gevraagd dat je een houding ontwikkelt die past bij de grootheid van je goddelijke natuur diep binnenin je – en dat is bijvoorbeeld een zekere nederigheid. Ik bedoel niet nederigheid in een verkeerde zin. Ik bedoel het in de zin dat je weet dat je deel van een groter universum met haar wetten bent. Je kunt hier niet als een klein kind redeneren dat zegt: 'Nu wil ik dit, ik was een brave meid en ik heb dit ingezien en ik wil direct resultaat zien'. De wijsheid en nederigheid ligt in een zekere afwachtende houding besloten, die zegt: 'Als wat ik graag wil niet gebeurt, moeten er andere belemmeringen in mij aanwezig zijn die uit het verleden stammen en/of nu nog steeds in mij aanwezig zijn. Dan zal ik in staat zijn om ze op te sporen'. Maar zeggen: 'ik was nu braaf en ik verwacht nu al het resultaat' vóóronderstelt een toestand van volledige zelfvervreemding waarin je gelooft dat er een uiterlijke autoriteit is die je beloont voor je goede gedrag en voor het ontdekken van een bepaalde waarheid over jezelf. Maar jij bent het universum. Het leven buiten je is hetzelfde als het leven binnenin je. Ik weet dat ik dit eerder heb gezegd maar je beseft het niet wanneer je jouw eigen levensprocessen op deze manier benadert. Daarom zal de wijsheid en de nederigheid van het afwachten en het onderzoeken van 'wat is het in mij' erg helpen en je rust geven, zelfs terwijl je je nog verder ontwikkelt. Ik zou graag willen zeggen: stop niet met je werk, want je bent een bepaalde drempel tegengekomen en het is buitengewoon belangrijk dat je de vruchten die je hier hebt verzameld ook plukt. Begrijp je dat?"

Bang voor iets zijn en er tegelijkertijd naar verlangen

Ja, ik begrijp het. Het is niet mijn bedoeling om met u in discussie te gaan, want ik voel echt wat u zegt, en ik heb de hele tijd op deze manier gevoeld en gedacht. Ik weet dat ik geen beloning ga krijgen, maar ik denk toch nog: waarom gebeurt het niet? "Ik heb het je verteld." Ja, dank u wel.

“Als je op zoek bent naar het antwoord op de vraag: 'Wat boezemt me nog steeds angst in' zou ik nog iets toe willen voegen. Het gevolg van deze niet herkende angst scheidt aan de oppervlakte een te grote spanning ten opzichte van die angst. Het is een zielsbeweging die bijna te gretig is. Zie je, dit is weer een evenwichtskwestie. Onder de laag van je bewustzijn zeg je nog steeds 'Nee, ik kan niet, ik kan mezelf niet volledig aan de ervaring overgeven. Ik ben er nog steeds bang voor'. Daarom komt er op een bewuste laag van de zielsdynamiek een gespannen, dwangmatige stroom tevoorschijn die de vervulling net zo belemmert als het afhouden op de onbewuste laag, want beide betekenen in werkelijkheid hetzelfde en hebben dezelfde oorsprong. Want de gretige, dwangmatige stroom zou niet nodig zijn of zou zelfs niet bestaan als het niet ging om de verborgen laag, waar je nog steeds onbewust zegt: 'Oh nee, nee, nee'. Daarom is de dwangmatige, forcerende stroom altijd een hindernis, want de levenskrachten – de vervulling van het leven, de vruchten van het leven – kunnen je in deze zielstoestand niet bereiken. Het vraagt een positieve verwachting en tevens een heel ontspannen staat, een staat waarin je niet te bang bent voor het ene alternatief en niet teveel naar het andere grijpt. Deze angst tegenover het grijpen ontkent de vervulling, ontkent de vruchten. Als je de ene soort voelt, zul je in staat zijn om uiteindelijk de andere soort te voelen. In de mate waarin je nu deze gespannen voorwaartse druk in jezelf met alle mentale en emotionele houdingen die daaraan vast zitten voelt, in die mate kun je weten dat je ontkent. Het is net als een dichtgevouwen hand die veeleer duwt dan een opengevouwen hand die de vruchten van het leven in je hand laat vallen. Dan komt het.

Het aanleren van deze houding is een ander aspect van dit pad, een indirect neveneffect van het ontdekken van je eigen hindernissen. Het is het soort houding dat weet dat het goede moet komen, terwijl de graaiende houding daar nog steeds aan twijfelt. Nu is het natuurlijk niet gemakkelijk om vanzelf tot dit punt te komen. Maar je moet er in toenemende mate en naar verhouding dichterbij komen als je de dingen

en gevoelens en gedachten in je, waar je van weg hebt gekeken, onder ogen ziet. Dat zal de factor zijn die de grootste bijdrage geeft aan een bewustzijn van het positieve universum binnenin je.

De kloof tussen psychologie en geestelijk werk

VRAAG (5): Ik heb ervaren dat er een grote kloof tussen psychologisch werk en geestelijk werk bestaat. De psychologische en de geestelijke wereld zijn twee heel verschillende werelden. Er zijn mensen die beweren dat de twee werelden met elkaar verweven zijn maar voor mij is er een barrière tussen beide. Ik vraag me af wat u erover kunt zeggen.

“Nee, ze zijn wanneer je ze op de juiste wijze begrijpt geenszins met elkaar in tegenspraak. Als dat zo lijkt, moet je ergens op een punt staan vanwaar je niet ziet hoe het echt zit, want ze zijn in werkelijkheid een en hetzelfde. Het enige verschil tussen beide is dat de psychologie en de psychiatrie zoals die gewoonlijk op dit aardse vlak worden gepraktiseerd, zich slechts in een bepaald gebied binnen de menselijke ziel beweegt en daar niet voorbij gaat. Om het duidelijker te stellen, de psychologie bepaalt zich tot het vinden van de vervormingen, de negatieve gevoelens, de destructieve aspecten, dat wat gewoonlijk neurose wordt genoemd. Zij houdt zich daarmee bezig terwijl de spirituele benadering zich met datgene bezighoudt wat daar als het ware onder ligt. 'Daaronder' is eigenlijk niet het juiste woord aangezien we ons bezighouden met de dynamiek van de geest en het zielenleven en daar bestaat zoiets niet. Maar ik kan geen ander woord vinden dat het beter uitdrukt, dus je dient het in een breder verband te zien. Voorbij dit neurotische, vervormde zielenzelf bevindt zich een veel groter zelf: het werkelijke zelf, het goddelijke zelf, zo je wilt, met zijn oneindige potentie. De godsdienst en de geestelijke filosofieën benaderen gewoonlijk alleen dit laatste en gaan volledig aan de vervormde gebieden in de menselijke ziel voorbij. Waartoe zo'n geestelijke benadering leidt, is altijd ontoereikend aangezien deze behulpzaam kan zijn waar de ziel al vrij en bevrijd is, waar geen hindernissen bestaan terwijl waar wel hindernissen bestaan, de ziel zich niet kan ontvouwen en het werkelijke of goddelijke zelf nog steeds vertroebeld of verborgen is.

Omgekeerd schiet de psychologische benadering alleen, zonder kennis van de werkelijkheid voorbij de psychologische innerlijke werkelijkheid – wat je de geestelijke werkelijkheid zou kunnen noemen – tekort. Zij

geneest misschien op zijn best wat vervormd is, maar zij spreekt de kracht van het grotere zijn niet aan zodat het niet zo'n interactief proces wordt als we dat hier op dit pad praktiseren. Bij elke benadering van de individuele mens, bij een benadering van hemzelf, bij het vinden van zijn ware wezen zou hij al zijn vermogens dienen aan te spreken – [n.v.] en zich te richten op waar de emoties vervormd zijn, waar ze helder zijn, op de realisatie van het grotere zijn dat door meditatie moet worden geactiveerd om bij leiding en inspiratie behulpzaam te zijn, met als uitdrukkelijk doel het onder ogen zien en begrijpen van wat vervormd en wat een vergissing is – met name de psychologische benadering. Daarnaast komt de fysieke benadering want het lichaam registreert, zoals je steeds meer begint te zien, wat je psychologische vervormingen en ook je bevrijde geestelijke staat allemaal in jou uitdrukken. Dus de combinatie van alle drie de benaderingen is natuurlijk het beste, in ieder geval zijn ze nooit met elkaar in tegenspraak. Als dat wel zo lijkt, komt dat doordat vanuit een ander gezichtspunt wordt gekeken. Is dat duidelijk voor je?"

Ja, dat is heel duidelijk. Ik bedoelde niet met elkaar in tegenspraak; ik bedoelde dat er een barrière is - we begeven ons zo ver in de ene wereld en komen dan in de andere.

"Ja, eigenlijk zou het zelfs beter zijn als je het niet zag als een indeling in laagjes en hokjes, want niets in de psyche is op die manier in hokjes ingedeeld. Het is allemaal verweven. Het is niet nodig dat iemand eerst zijn psychologische moeilijkheden ontwaart voordat hij toegang heeft tot zijn geestelijke leven. Er zijn altijd mogelijkheden om toegang te krijgen tot zijn geestelijke wezen dat hij kan activeren en dat hem enorm behulpzaam kan zijn bij zijn psychologische werk waar hij zich met zijn vervormingen bezighoudt. Het zou eigenlijk een proces moeten te zijn waarbij alle benaderingen interactief en tegelijkertijd worden toegepast."

Leukemie; ziekte en levenstaak; incarnatie

VRAAG (6): Ik weet niet of dit een gepaste vraag is, maar ik ken een jong meisje dat leukemie heeft en dat is een ziekte die bijna zonder uitzondering een fatale afloop heeft. Zij is bijna nog een kind. Kunt u me iets over die ziekte vertellen en of dat ziekteproces gekeerd kan worden?

“Het keren van een ziekteproces is in theorie altijd mogelijk maar het hangt helemaal van de innerlijke houding van de betreffende persoon af. Want zoals jullie allemaal in theorie weten en sommigen in de praktijk hebben ervaren sterft iemand alleen als hij dat wil. Als een jong kind doodgaat, is het aannemelijk dat deze specifieke entiteit tot zo'n vroege dood heeft besloten al voordat zij dit bestaansstadium betrad. Door zijn houding beschouwt de mens, weer vanuit zijn gezichtspunt, de dood als een tragedie. Dood is geen tragedie. Het is geen tragedie.

Of er in dit specifieke geval een ommekeer mogelijk is, kan ik niet zeggen. Ik zie deze persoon en diens psyche niet. Wat het gevolg van deze specifieke ziekte is, kan ook niet met een paar woorden worden gezegd, want er bestaan vele mogelijkheden en die zijn niet altijd voor alle mensen hetzelfde. Er is gewoonlijk niet één reden, maar er zijn er vele – geestelijke, psychologische en fysieke redenen – voor elke ernstige aandoening. De enige algemene opmerking die ik hier kan maken, is dat deze ziel waarschijnlijk heel erg bang is voor een uitbreiding van het gevoelsleven, een uitbreiding naar leven. Tegelijkertijd kunnen er voor deze entiteit bepaalde redenen zijn om hier niet voor langere tijd te willen verblijven. In veel gevallen – dit is niet noodzakelijkerwijs op dit geval van toepassing, maar ik spreek hier in het algemeen opdat jullie dit allemaal als een mogelijkheid gaan zien – kiest een entiteit een bepaalde manifestatie van het leven, bepaalde omstandigheden en een bepaalde omgeving waarin hij of zij wordt geboren, zich ontwikkelt en leeft, terwijl hij met zijn spirituele bewustzijn weet dat hij bepaalde taken zou dienen te vervullen teneinde zijn ware aard, zijn ware wezen te vinden. Nu kan na een tijd blijken dat deze keuze niet tot deze bepaalde ontwikkeling en taak leidt. Met andere woorden, het bewuste wezen voert niet uit wat het innerlijke zelf zich als doel had gesteld.

Als het innerlijke zelf heeft erkend dat het uiterlijke afgescheiden wezen, het uiterlijke verstandelijke, eigenzinnige egowezen de taak niet uitvoert, niet die omstandigheden heeft gevonden waardoor er in dit leven goede mogelijkheden voor de vervulling bestaan, worden de krachten, worden de vloeistoffen teruggetrokken. Een wil om te sterven veroorzaakt dan een of andere ziekte. Maar dat is geen drama. Vanuit jullie gezichtspunt lijkt het altijd een drama omdat jullie zo vastzitten aan het zien van dit leven als maar een leven. Dan is alles voorbij ongeacht hoeveel hoop of ijdele hoop je ook hebt dat er meer bestaat.

Jullie zijn je innerlijk nog niet bewust van het feit dat zijn een continuüm is. In de mate dat je de angst voor jezelf te boven komt en naar jezelf kijkt, in die mate komt het gevoel voor het gegeven dat zijn een continuüm is. Dat is een sleutel, beste vrienden. In de mate waarin je de angst van jezelf te boven komt, in die mate zal de voortdurende aard van het leven zich ontvouwen en zich aan je openbaren. Dan ziet alles er anders uit. Het leven ziet er anders uit. De dood ziet er anders uit. Het leven zal geen drama of een moeilijkheid of een corvee zijn. Je zult niet meer denken: 'Als dit zou gebeuren, dan zou ik gelukkig zijn en als dat zou gebeuren, zou het verschrikkelijk zijn'. Ook de dood zal niet meer iets zijn waar je bang voor bent."

Ik heb een vraag en een vraag om een gunst. Ik begin met de gunst. Vandaag is het de dertigste verjaardag van M. en dit houdt direct verband met de laatste vraag die u heeft beantwoord. De gunst die ik vraag is of u op dit punt enige informatie over hem zou willen geven.

"Wat ik hiervoor heb gezegd is hier volkomen van toepassing. Wat ik kan zeggen is dat deze entiteit bezig is een nieuwe manier, een nieuwe weg te zoeken om zich als mens te manifesteren. Nu gebeurt dat misschien niet in de eerstkomende twintig of dertig of veertig jaar, omdat tijd voorbij deze driedimensionale wereld waarin jullie leven iets heel anders is. Maar dit is de zoektocht, een heel geconcentreerd zoeken naar de juiste omstandigheden en het is ook een innerlijke voorbereiding. Dat heb ik te zeggen."

Ontwikkeling op het pad en dromen

VRAAG (7): Dank u. Ik zou graag een vraag willen stellen. In mijn ontwikkeling heb ik ontdekt dat de manier waarop ik droom verandert. Ik heb er ook met andere mensen over gesproken en ontdekt dat ook hun manier van dromen verandert. Ik vroeg mij af of u iets kunt zeggen over de verschillen in dromen in verband met de ontwikkeling op het pad?

"Ja, dat is heel vaak het geval. Het is natuurlijk niet alleen het soort dromen, maar ook de sfeer van de droom. Hoe kan het ook anders, aangezien de droom een atmosfeer uitdrukt. Naarmate je groeit, je je ontvouwt en je ontwikkelt en bepaalde hindernissen overwint,

verandert de sfeer binnenin je. En omdat de droom misschien maar een klein deel uitdrukt – in dit of in een ander geval, een andere gerichtheid van de aandacht – van die sfeer, is de sfeer veranderd. Daarom moet de sfeer van de droom – de typische sfeer van de droom ook veranderen. Laten we nu als voorbeeld nemen dat iemand zich in de voorfase van het padwerk bevindt. Die fase waarin hij alleen naar dingen aan de oppervlakte kijkt en waarin hij nog steeds bang is om naar datgene in hemzelf te kijken waar het werkelijk om gaat, kan soms jaren en jaren duren. Dat brengt een bepaalde sfeer met zich mee waarin hij in een waas, in een mist verkeert. Zoals ik het in een van onze laatste lezingen voorstelde, het is de mist van de fase van de vóór-werkelijkheid. Hij ziet nog niets of misschien niet veel onder ogen. Dat zal een bepaalde – een gelijke of soortgelijke – geur of sfeer van dromen voortbrengen, wat ook kan betekenen dat de dromen erg verhuld, erg duister, erg tegenstrijdig zijn. Dan is het niet altijd makkelijk om de dromen te ontcijferen. Terwijl in een andere periode, wanneer dit alles is overwonnen en men al bepaalde zaken onder ogen heeft gezien, naar bepaalde dingen heeft gekeken en bepaalde dingen heeft overwonnen, de sfeer helderder zal zijn. Daarom kunnen de dromen dan helderder zijn.

Nu kan iemand heel terecht vragen of er geen gevallen zijn waarin iemand volledig in de mist zit, misschien van zichzelf vervreemd is bij het allereerste begin van zijn werk op dit pad maar toch heel heldere dromen heeft die de problemen helderder laten zien dan bij iemand die al veel bewuster van zichzelf is – of dat tenminste van sommige problemen van hem is – en waar de dromen meer verborgen, duisterder zijn. Dit gebeurt ook. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn wanneer er tenminste één deel van de innerlijke werkelijkheid, het werkelijke zelf, is dat zegt: ‘Ja, ik wil het’. Het is altijd het innerlijk dat, gevoegd bij al het andere, een bepalende factor kan zijn. Omdat zoveel factoren een rol spelen waar je niets van af weet, kan het niet altijd op precies dezelfde manier worden opgevat. Maar in het algemeen verandert de sfeer van dromen logischerwijze in overeenstemming met de sfeer van het innerlijk van de mens. Is dat duidelijk?"

Ja. Is het mogelijk dat we uiteindelijk ophouden met dromen, wanneer de ontwikkeling zover voortschrijdt dat we een heel goed contact met onze innerlijke zelden hebben en we het dromen niet meer nodig hebben?

“Nee, dat zou ik niet willen zeggen, want het droommechanisme is een automatisch proces en zolang als de mens in zijn lichaam van vlees en bloed leeft, is er zoveel waarvan hij zich niet bewust is. Zelfs als hij zich volledig heeft gerealiseerd – voor zover dit in zijn menselijke hoedanigheid mogelijk is – en helemaal in contact staat met en leeft door een wijsheid die hij heeft geïntegreerd, dan wordt zijn goddelijke innerlijke zelf steeds meer geactiveerd en blijft dit zich steeds meer ontvouwen. Desondanks is hij elke dag van zijn leven – zoals ik jaren geleden al tegen jullie allemaal heb gezegd – slechts het minimale gewaar van wat er in feite om hem heen en in hem bestaat. Daarom zullen dromen heel dikwijls die dingen tot uitdrukking brengen waarvan hij zich niet bewust is. Nogmaals, zo iemand zou heel andere soorten dromen hebben. Iemand in zo'n staat, bijvoorbeeld, zou iets op een symbolische manier kunnen dromen wat voor zijn innerlijke leven gisteren iets betekende en wat hij niet opmerkte omdat hij in zijn schulp zat en te blind en te geconditioneerd was om het te zien, ondanks dat hij zichzelf in hoge mate had gerealiseerd. Dus het dromen moet doorgaan zolang als de menselijke gesteldheid bestaat.”

VRAAG (8): Ik ben me bewust geworden van een neiging in mezelf. Als ik op het punt sta om contact met mijn innerlijke zelf te krijgen of wanneer ik werkelijk in iets verdiept raak of het nu om werk of aandacht gaat, dan is er altijd een kracht die me daar vandaan trekt. Ik geef hier heel vaak aan toe en raak dan uit de goeie stroom en beland op een soort steriele bodem. Het kan verschillende vormen aannemen. Ik kan in beslag wordt genomen door politieke gebeurtenissen of door een soort fantasie of een seksuele fantasie, dat soort dingen. Maar er bestaat altijd een neiging om mij weg te trekken uit de stroom of uit een verbinding met wat ik aan het doen ben. Kunt u mij nu een aanwijzing geven over hoe ik met deze trekkraft in mijzelf kan omgaan?

“In de eerste plaats zou ik willen zeggen dat de twee antwoorden die ik eerder deze avond heb gegeven voor een deel ook op jou van toepassing zijn. Het ene antwoord is dat angst voor geluk of goede gevoelens daar heel erg verantwoordelijk voor zijn. Het andere antwoord is dat er in jou nog de barrière bestaat voor het overwinnen van bepaalde ....., een weg van de minste weerstand, om een zekere discipline in jezelf te betrachten. Nu is dit weer een heel netelig onderwerp omdat discipline

zo verkeerd kan werken. Het kan opgelegd zijn; het kan iets zijn dat de levengevende, scheppende krachten in je tegenwerkt. En toch is het ook iets noodzakelijks dat betracht moet worden. Misschien kun je de laatste lezing² die ik gaf gebruiken om te zien wat ik precies bedoel en op welke manier discipline hier toegepast dient te worden. Maar discipline is onvermijdelijk, want als je de weg van de minste weerstand niet overwint die apathisch wil zijn en zich de verkeerde kant op wil laten sturen, dan verzeil je in een toestand van stagnatie. Daarom is het noodzakelijk dat je jezelf bij de hand neemt.

Dit is mijn advies: zeg tegen jezelf: 'Ik wil onder ogen zien wat me in de weg staat. Ik ga dat overwinnen want ik heb het voor het zeggen, niet dat deel in mij dat destructief is. Ik verbind mij ertoe om zo constructief mogelijk te leven en daarvoor sta ik toe en wens ik dat de hogere krachten in mij mij leiden om precies te zien wat het is'. Vraag jezelf dan af in welke mate je voor iets terugdeinst waar je mogelijk noodzakelijkerwijs naar moet kijken. Als je deze innerlijke houding voelt, dan weet je precies waarom je bent waar je bent. Dan dien je in jezelf een eenduidig besluit te nemen. Kies je voor geluk en groei, of kies je voor stagnatie en lijden? Kies je ervoor om meer vertrouwen te hebben in dat deel van je dat zegt: 'Nee, nee, niet die kant opgaan'? of heb je meer vertrouwen in het goddelijke dat zich ontvouwt? Daarin ligt de confrontatie met jezelf. Dit soort confrontaties met jezelf zouden herhaaldelijk plaats dienen te vinden waarbij je jezelf op je taak dient te richten in de zin van 'wat doe je ermee'? Er is geen andere autoriteit dan jijzelf die bepaalt welke kant je op wilt gaan. Als je hiervoor gaat staan – als je opkomt voor je ontwikkeling, voor God in je, voor waarheid, voor de moed van waarheid, voor vertrouwen in God, voor het op een ontspannen manier handelen door erop te vertrouwen dat het Godzelf je handelen harmonisch en betekenisvol zal doen zijn, zodat dat na de eerste poging om jezelf bij de hand te nemen, niet gespannen raakt – dan en alleen dan zal het leven door het grotere zijn worden geleefd en zul je daardoor worden geactiveerd. Je handelen zal dan natuurlijker worden en leiden tot een grotere ontvouwing en verwerking van de onbegrensde, in overvloed aanwezige mogelijkheden om het leven in al haar grootsheid te leven."

Maar er bestaat altijd een twijfel. Heel vaak is er een twijfel, een soort emotionele twijfel, of ik door mezelf te verbinden met iets waarvan ik bewust weet dat het de

---

² Lezing 163 'Geestelijke activiteit en ontvankelijkheid' (Noot vertaler)

juiste weg is, dat ik iets opgeef dat heel belangrijk is. Dat kan iets plezierigs zijn, of een gevoel van rebellie of een gevoel van triomf of iets dergelijks waarvan ik voel dat ik het niet wil opgeven. “Precies. Juist.” Ik voel dat als ik dat doe, ik zelfverachting over me afroep.

“Ik zou het zo willen stellen: de zelfverachting voor het je overgeven aan het spel is ondergronds in feite veel groter. Ik vraag je om te begrijpen dat dit in generlei opzicht als een autoriteit of in een bestraffende sfeer of zoiets wordt gezegd. Hij zit in jullie allemaal – die autoriteit – die heel goed weet wat je aan het doen bent. En die is veel meer doortrokken van de kinderlijke geest van rebellie, dikwijls slachtofferschap, het triomferen over anderen en al deze spelletjes die alle mensen op een of andere manier spelen. Natuurlijk, als je deze spelletjes alleen maar opgeeft omdat je een of andere macht wilt behagen, dan zal het niet helpen. Maar er bestaat een enorm verschil tussen het op die manier opgeven of het opgeven omwille van de waarheid van het leven in jou, omdat je opbouwend en in waarheid wilt zijn. Als je vasthoudt aan je slachtofferschap, het zegevieren of verachten – het verachten van een of andere vage, ingebeelde autoriteit die alleen maar in jouw gedachten bestaat – dan veracht je jezelf van binnen veel en veel meer. Het gaat om het opgeven van al deze houdingen. Niet om de autoriteit te behagen, maar omwille van het opgeven zelf omdat je op een opbouwende manier wilt leven, omdat je je realiseert dat het niet waar is dat het gaat om het zegevieren over de ander of het zegevieren van de ander over jou of dat je dit doet om wat voor verkeerde ideeën ook. Dan moet het vertrouwen in het grotere wezen groeien omdat je zult zien dat je niets opgeeft. Je bent er nu van overtuigd dat je iets in je eigen voordeel opgeeft wanneer je bijvoorbeeld een houding van verachting, een slachtofferhouding, de houding van ‘nee, ik wil niet opbouwend bezig zijn’ opgeeft. Daarom is het zo noodzakelijk en zo’n zegening wanneer de mens deze houding ontdekt en zich ervan bewust is. Dan kun je jezelf ermee confronteren en jezelf afvragen of je die houding wilt opgeven en zo ja, waarom? Als je deze houding niet om een bepaalde reden opgeeft, omdat zij kinderlijk en destructief is, je haar niet langer wilt, je grootmoedig genoeg bent om haar te laten varen en jezelf aan andere processen wilt toevertrouwen, dan zal het iets gezegends zijn. Dat komt dan in jezelf op. Anders moet je op deze onzekere uitkijkpost waar je het leven veracht, blijven zitten. Aangezien het leven en jij één zijn, veracht je jezelf, je eigen grootste belangen. Het duidelijk herkennen en erkennen hiervan is iets prachtigs.”

Snakken naar fysiek contact

VRAAG (9): Mijn vraag heeft te maken met fysiek contact. Laatst had ik een drang naar fysiek contact die bijna extreem sterk is geworden. Ik vraag me af of u hier iets over zou kunnen zeggen. Ik denk er op een positieve manier over, als een moeder/zoon relatie. Ik begin door fysiek contact een nieuwe opbouwende beleving te ervaren.

“Ja, je hebt gelijk dat dit een ontwikkeling betekent. De meeste mensen leven zo in zichzelf opgesloten, zo angstig, zo afgezonderd, zo onbeholpen en vol valse schaamte dat zij volledig gehinderd worden in het uiten van zichzelf en slechts op het verbale niveau functioneren en zelfs daar op een heel verkeerde en oppervlakkige manier. Dit is dus een heel gezond teken. Maar het draagt tegelijkertijd ook een behoefte, een nooit gestilde honger uit je kindertijd in zich. Als je jezelf toestaat om deze honger te herkennen, zul je geleidelijk een manier vinden om nu niet van anderen afhankelijk te zijn voor het stillen van deze honger. Dan zullen je eigen innerlijke processen op zo’n manier veranderen dat je in staat zult zijn om deze honger zelf te stillen door nieuwe omstandigheden in je leven te scheppen. Is dat duidelijk?”

Ik verwachtte geen negatieve verbinding (lacht), ik bedoel ik weet waar u het over hebt, maar ik geloof niet dat ik mensen wil omarmen omdat ik daarnaar hunker.

“Ik weet dat je dat niet wilt, maar ik zou het fijn vinden als je deze hunkering in jezelf zou herkennen als een behoefte die zich aan het ontvouwen is omdat je bij je ontwikkeling bepaalde hindernissen hebt overwonnen die je niet de ruimte lieten om die behoefte te erkennen. Wat ik bedoelde te zeggen is dat er twee factoren bij dit bewustzijn zijn betrokken. Een is de algemene positieve factor van het eenvoudigweg op een spontane, warme manier dichterbij mensen willen zijn die van nature onproblematisch is. Maar er bestaat ook deze oude behoefte. Dat is alles wat ik bedoelde te zeggen. Wanneer je ziet dat deze twee aspecten een rol spelen, zal dat je helpen. Ik weet niet wat het probleem nu is. Is er nog iets specifiek of een ander antwoord dat je verwachtte?”

Ik geloof dat ik het later wil bespreken. Ik vind uw ‘maar’ niet zo fijn. “Welk maar?” Ik bedoel dat ik iets ervaar waarvan ik voel dat het voor mij een vorm van oefenen is.

Het is geen dwang. Het is een drang. In uw antwoord vermeldt u duidelijk het positieve aspect direct gevolgd door 'maar'. Ik kan dat later bespreken.

“Er is geen ‘maar’ in de zin dat ik zeg dat het verkeerd is. Ik wijs er alleen op dat er een bepaalde ongestilde honger bestaat die zich vanuit jou ontvouwt zoals ook zou moeten gebeuren. Je moet je van deze hunkering bewust worden. Je legt iets in mijn antwoord dat er niet in aanwezig is omdat je op dit punt bang voor iets bent.”

Ik ben op een soort plateau beland. Ik heb me heel lang niet zo goed gevoeld, en ik voel me veel meer verbonden met mijn innerlijke zelf en met de mensen die het dichtst bij me staan. Op de een of andere manier ben ik niet in staat om van hieruit verder te gaan. Het staat hier in mijn aantekeningen die ik van mijn privésessies heb gemaakt. Ik moet ook mediteren omdat ik bang ben dat ik dit zal kwijtraken. Ik ben heel erg blij dat ik hier ben. Aangezien ik weet dat er na een opgaande beweging een neergaande moet komen, wil ik er gewoon niet in roeren.

“Het is weer de bekende menselijke struisvogelpolitiek die gelooft dat wat ik niet zie, niet bestaat. Als er een neergang moet komen omdat er nog een neergang in jou bestaat, moet die komen of je hem zoekt of niet. Het enige verschil is dat als je met kracht en goede moed verder gaat, de neergang niet half zo pijnlijk zal zijn als wanneer je erin wordt geduwd door de processen die bij die neergang optreden waarmee je bij je vrijwillige padwerk niet te maken hebt. Je kunt er dus alleen maar bij winnen door verder te gaan. Je wint er alleen maar bij doordat je van de neergaande beweging een veel vruchtbaardere en veel minder pijnlijke episode maakt. En ik zou willen zeggen, het is bij de ontwikkeling van een mens misschien wel een van de belangrijkste scheidingsmomenten op zijn algehele ontwikkelingsweg – wanneer hij het punt bereikt waarop zijn leven en zijn eigen innerlijke proces hem er niet langer toe aanzetten om zichzelf onder ogen te zien omdat hij zó ongelukkig is dat hij geen kant meer op kan, maar wanneer hij in plaats daarvan op eigen kracht verder gaat totdat deze ontwikkelingsbeweging uit zichzelf blijft doorgaan. Het is iets heel ontspannends omdat het tegelijkertijd vanuit het uiterlijke ego en het innerlijke ware zelf naar voren komt en het uiterlijke ego steeds weer de aanzet geeft om deze kant op te gaan. Dit is mijn antwoord.”

Artsen die levens redden wanneer sterven een verderstreckende opdracht is

VRAAG (10): Met betrekking tot wat u hiervoor over leukemie hebt gezegd, wat hebt u te zeggen over de houding van artsen die zij in het algemeen ten aanzien van iedereen hebben, om levens te redden. Is het niet zo dat er heel veel mensen zijn die hun problemen en hun gevoelens in zichzelf niet hebben opgelost en dus hun leven zouden moeten voortzetten, en dat er anderen zijn die dat al wel hebben gedaan maar in leven worden gehouden?

“Ja, ik heb er dit over te zeggen. Het geestelijke bewustzijn van artsen, net zo goed als van bijna alle andere mensen, is heden ten dage zo beperkt dat ze geen keus kunnen maken tussen degenen van wie het leven zou moeten worden gespaard en degenen van wie dat niet zou moeten gebeuren. Als ze zouden beginnen op zo'n manier onderscheid te maken, zou dat tot grotere misstanden leiden dan de poging in het algemeen om een leven te redden, omdat zelfs als zo'n poging wordt gedaan wanneer het innerlijke wezen niet wenst te leven, dit sowieso niet zal leven. Het zal niet leven! Dat zou natuurlijk op elke vraag over welk onderwerp ook van toepassing zijn, of het nu gaat over geneeskunde, wetenschap, psychologie, politiek, economie of wat het aardse onderwerp ook moge zijn. Waar erg veel behoefte aan bestaat, is geestelijk bewustzijn van de innerlijke werkelijkheid. Zolang dat niet bestaat, zullen alle inspanningen van de mens altijd heel ontoereikend zijn, scheidingen teweegbrengen en aan verdeeldheid onderhevig zijn. Het is dan altijd een kwestie van een beperkt aantal keuzes die bijna allemaal even ..... zijn. De een misschien een beetje minder slecht dan de andere. Dus de hoop voor de mens is gelegen in het verspreiden van het bewustzijn dat er in de mens zelf een andere dimensie is die hij op geen andere manier kan ontdekken dan door naar zijn eigen innerlijke zelf te kijken, altijd eerst waar het het meeste pijn lijkt te doen. Dat is de poort. Al het andere is theorie. Verstandelijk praten over geestelijke waarheid kan geen geestelijke groei voortbrengen. Die kan alleen door het zelf tot stand komen, door het te boven komen van het zelf waar het wordt gekwetst en is gescheiden van de innerlijke kern.

Goed, vrienden, mogen jullie allemaal zoveel mogelijk met je meenemen van wat ik hier vanavond heb gegeven, zelfs als slechts een greintje ervan je zielssubstantie binnengaat, zelfs als je bewust iets van

het effect vergeet. Laat het in je groeien. Bid om deze groei waarbij iets in je je aanzet om naar je binnenste te gaan. Dat betekent helemaal niet dat je je van het leven buiten je afwendt. Helemaal niet. Blijf des te beter in je leven geworteld omdat je naar jezelf binnenin kijkt. Kijk naar datgene waar je het meeste bang voor bent en waar je het meeste van wegkijkt. Daarin ligt je zegening en je redding en je geestelijke ontvouwing en je bijdrage aan het leven.
Wees gezegend. Wees diep binnenin je waar je God bent.”

*Deze lezing werd gegeven via Eva Pierrakos in 1968 .
Oorspronkelijk uitgegeven door Center for the Living Force, Phoenicia (N.Y.)
onder de titel: 'Questions and Answers' .
Laatste herziening van de Nederlandse vertaling in 2015.
© Stichting Padwerk Nederland, uitgave 2015.*

